

Αντώνης Γκόητσος

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΟΥΑΡ

Η αφιέρωση

Ψάχνοντας
την απάντηση,
όταν και όπου
δεν πρέπει...

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κυριακή 23 Οκτωβρίου 1983, Ψυχικό
(από το ημερολόγιο μου)

Έχω ακούσει γι Αυτόν στα ενιά που είμαι αλλά δεν Τον έχω δει προσοπικά και όλοι ο μπαμπάς μου ο θείος μου ο Αλέξανδρος οι γνωστοί και οι γίτονες ή δε θέλουν να μιλάνε γι Αυτόν μπροστά μου ή όταν τους ρωτάω κιτάνε αλλού και μιλάνε γι άλλα θυμάμαι για παράδειγμα την κυρία Κασσιανή στο πλαίσινό μας σπíti στο Ψυχικό θα ήταν τη χρονιά που μόλις είχα αρχίσει να πηγένω σχολείο την άφηναν κι έφεβγαν πιστεύοντας ότι δε θα χρειαζόταν κάτι για τις ώρες που έλειπαν κι εκείνη ζητούσε νερό κι εγώ της πήγενα από τη πόρτα της αυλής τα απογέβματα όσπου κάποτε έφυγε και τη πήραν σε ένα μεγάλο ξύλινο κουτί και με ένα σταυρό στη κορυφή του και θυμάμαι που έλεγαν ήρθε και τη πήρε ήρθε και τη πήρε ποιος; τον συνάντησα στη θάλασσα πριν λίγο καιρό το καλοκαίρι που πέρασε κοντά στη παραλία του Αγίου Πέτρου ο κύριος με το γαλάζιο μαγιό έμιαζε να κοιμάται στο νερό με τα πόδια και τα χέρια ανιχτά ανάσκελα μόνο

που το κεφάλι του ήταν γηρισμένο στο πλάι το πρόσωπο σχεδόν καλυμμένο από το νερό σα να κήταζε το βυθό πάνω από τον όμο του πράγμα που για την ώρα που τον έβλεπα σχεδόν κρυμμένο πίσω από τη πράσινη βάρκα το βρήκα λίγο περίεργο το ίδιο θα σκέφτηκε και η κόρη του που πηγένει στο γυμνάσιο και που είχαμε γνωρίσει πριν μια βδομάδα στο μικρό ξενοδοχείο που μέναμε με το μπαμπά μου δηλαδή η Ρόζα όνομα που πήγαινε γάντι με τα ροζ μπλουζάκια και τα παπούτσια της στο χρώμα του ροδιού έβγαλε ένα τρομερό ουρλιαχτό το τρομερότερο που θυμούνται εκείνο το καλοκαίρι κάτι σαν Μαμά σα να ήταν η κυρία Ζανή που έμιαζε έτοιμη να πετάξει με τα χέρια απλωμένα έτοιμη να απογιωθεί πάνω από το χωριό ή έτοιμη να βουτήξει στα ενάλια (δεν ξέρω αν είναι σοστή η λέξη) βάθι. Όρμησαν στο νερό η Ρόζα με τη μαμά της και καμιά ντουζίνα άλλοι κάνοντας ένα απίστευτο θόρυβο που δεν έδειξε να ενοχλεί το μετέωρο κύριο Ζανή ώστε λοιπόν Αυτός ήταν ο Θάνατος μια αφύσικη στάση μια αφύσικη στάση μόνιμα ακίνητη και ένα πλήθος να οριέται (σοστό;) γύρω Του ο θόρυβος συνεχίστηκε στη παραλία όπου ακούμπησαν τον άντρα και όλοι φαίνονταν ότι έκαναν ή ότι πάλεβαν να κάνουν κάτι τραβώντας ή διπλώνοντας το ακίνητο σώμα όσπου εμφανίστηκε μια ψηλή κυρία που με δυνατή φωνή και με κινήσεις που έδειχναν γνώση και αυτοπεποίθηση απομάκρινε το πλήθος έσκιψε πάνω από το ακίνητο σώμα και άρχισε να παλέβει με το στήθος του κυρίου Ζανή

αυτό κράτησε μερικά λεπτά όσπου η νεοφερμένη έδειξε να σταματάει σιγά σιγά γονάτισε στον άμο και κάτι είπε στο αυτί της κυρίας Ζανή που έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της έκανε το λιγότερο θόρυβο από όλους μόνο οι όμοι της έμοιαζαν να κουνιούνται σα ρίζες φτερών που θα την έστελναν μακριά αν κατάφερνε να τανίξει τότε λοιπόν εγώ έτσι χωρίς λόγο σα νάκουσα μια επίμονη φωνή πλησίασα διστακτικά τη Ρόζα για να της δώσω της έδωσα ένα αργό μακρύ αλμιρό φιλί στον όμο ενώ εκείνη με κοίταζε σα χαμένη και πάντως όχι ενοχλημένη λίγες ώρες μετά όπως κάθε βράδυ με τη μικρή παρέα των παραθεριστών χωρίς τους Ζανήδες τρώγαμε στην Ωραία Κόρη τα πόδια των τραπεζιών στο νερό το ίδιο κι εμείς ξυπόλτοι ή με τις σαγιονάρες σ' ένα δείπνο σκιθρωπό μέσα σε μιαν άγρια σιοπή που σκόνταφτε μόνο στο μακρινό κρότο του γρι γρι και που η φεγγαρόστρατα του Αυγούστου δε γλίκαινε μου φαινόταν ανεξήγητο μικρό παιδί εγώ και το ήξερα δεν κολυμπάμε μετά το φαγητό από τους ψιθίρους γύρω μου λέξεις που άκουγα ή που νόμιζα πως άκουγα γιατί άλλες έπαιρνε ο μπάτης και άλλες λέξεις ολόκληρες ή μόνο συλλαβές τις έσπροχνε βαθιά στ' αφτιά μου ο κύριος Ζανής είχε φάει πριν πέσει στη θάλασσα μάλιστα ο κύριος απέναντί μου είπε ότι είχε φάει και πιει υπερβολικά και κάπου μισή ώρα μετά και παρά τα παρακάλια και τις φοβέρες της κυρίας Ζανή μπήκε στο νερό ποιος; ο κύριος Ζανής που κατά τον ίδιο κύριο απέναντί μου

είχε και προϊστορία προϊστορία καρδιάς κουβέντα που με μπέρδεψε και με έκανε να ψάχνω στον πνιγμένο στιχεία δινόσαβρου.

Τότε λοιπόν ήταν που η κυρία στα αριστερά του κυρίου που καθόταν απέναντί μου μια φριχτά κατσιασμένη γριά που το φεγγάρι ανεβέροντας ακριβώς πίσω της έλουζε το πρόσωπό της με μαύρο φως λες και το είχε ανάγκη αυτή η μάσκα από κάρβουνο ήταν λοιπόν τότε που η κυρία Θερσίτη ήταν το όνομά της μας έδωσε να καταλάβουμε αν την άκουσα σωστά γιατί ψέβδιζε και λιγάκι ότι ο κύριος Ζανής είχε αφήσει νορίτερα το πρωί την ώρα που η γυναίκα του και η Ρόζα κατέβαιναν για μπάνιο ένα φάκελο στο μαξιλάρι της γυναίκας του της άπιστης άπιστης; τι ήταν πάλι αυτό δεν ήταν χριστιανή η κυρία Ζανή; όπου μάλλον εξηγούσε γιατί βέβεα η καμαριέρα δεν άνοιξε το φάκελο αυτό έλιπε κιόλας το γιατί είχε αποφασίσει να πέσει στη θάλασσα μετά από ένα γέβμα εξόντωση δεδομένης είπε η γριά Θερσίτη και της προϊστορίας νάτο πάλι της καρδιάς του. Ιστορία που σκόρπισε ρίγος ανάμεσά μας και έκανε τη κυρία Θερσίτη να αισθανθεί τη μοχθιρή ικανοποίηση του αγκελιοφόρου που φάνηκε στο πρόσωπό της μόνο που δε φαινόταν καθαρά έτσι κόντρα όπως ήταν στο φεγγάρι και που εγώ όμως ήθελα να εξακριβώσω γι αυτό και έριξα το φακό μου κατεφθίαν στις κόνχες των κακών ματιών της που έκανε τη γριά να γκρινιάξει κάτι σαν κατάρα και το μπαμπά μου να μου σφιρίζει απιλιτικά μέσα

από τα δόντια Αλκιβιάδη συμπέρασμα προσορινό όπως κατάλαβα πολύ γρήγορα δεν έχουμε ένα τύπο Θανάτου αλλά δύο ένα που έρχεται μόνος Του και ένα που εμείς φτέμε.

Όμως τα βέλη της κυρίας Θερσίτη δεν τέλιωναν εκείνη τη νύχτα. Μόνιμη του Αγίου Πέτρου του χωριού και της παραλίας έλεγαν ότι ήταν για κάπου ογδόντα χρόνια στα μέρη εκείνα αλλά και στη Νέα Ρεδεστό το κεφαλοχώρι στις πλαγιές του Όρους που σκέπαζε με τη σκιά του μέχρι πριν το μεσημέρι το επίνιο τον Άγιο Πέτρο είχε φτάσει να περνάει το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου στη περιοχή νοικιάζοντας κάποιο δωμάτιο τότε στο ένα χωριό και τότε στο άλλο και ήταν τακτικός και λιτοδίετος πελάτης στις ταβέρνες και στα καφενεΐα της πλατίας στη Νέα Ρεδεστό. Το ίδιο και στον Άγιο Πέτρο όπου τα καλοκαίρια οι φιλέφσπλαχνοι παραθεριστές μοιράζονταν τις δεκάρες του φαγητού της έχοντας γι αντάλλαγμα τα νέα για το τι έγινε στη περιοχή από τη περασμένη σεζόν για το τι τρέχει και για το τι περίμενε να συμβεί. Η κυρία Θερσίτη λοιπόν μετά το θρίανβο που της χάρισε η υπόθεση Ζανή συνέχισε να διηγείται ότι ο πνιγμός εκείνης της ημέρας δεν ήταν το μόνο που έκανε άνω κάτω τη περιοχή και πως κάποια χρόνια πριν στη πρώτη φθινοπορινή κατεγίδα ένας κεραυνός είχε πέσει στην υπερονόβια ελιά του μπάρμπα Χρήστου γέρου στα χρόνια της ελιάς του που στη τρικιμία του μαιλού του προσπάθησε να τη σώσει για να γίνει ο ίδιος λαμπάδα μικρή και αδύ-

ναμη πλάι στην αγέροχη της ελιάς μπροστά στα μάτια των άχρηστων που τον τριγίριζαν χόρια που παλιότερα ακόμα είχαν βρει στα χωράφια έξω από τη Νέα Ρεδεστό κοντά στην εκκλησία της Ανάληψης το άψιχο σώμα ενός κοριτσιού και θυμάμαι έτσι όπως το φεγγάρι ανέβαινε φωτίζοντας το μαύρο του ουρανού κι ανέτελε πίσω από το κεφάλι της γριάς χαρίζοντάς της αυτή τη φορά φωτοστέφανο εκδικητή αρχάγγελου πόσο με μπέρδεψε αυτό το άψιχο γιατί τι ψίχα θα μπορούσε να έχει το κορμί ενός κοριτσιού κι αν δεν είχε πώς της την πήραν και γύρισα να ρωτήσω σιγανά το μπαμπά μου και εκείνος μου απάντησε το ίδιο σιγανά ότι τη σκότωσαν ότι της πήραν τη ζωή της συμπέρασμα τελικό έχουμε λοιπόν σκέφτηκα δύο τύπους Θανάτου ένα που έρχεται μόνος Του και ένα που εμείς φτέμε μόνο που αυτός ο δεύτερος τύπος έχει δύο κατηγορίες το Θάνατο που εμείς φτέμε για εμάς και το Θάνατο που εμείς φτέμε για τους άλλους και όλα αυτά το καλοκαίρι που πέρασε.

Αύριο το απόγευμα θα πάμε με το θείο Αλέξανδρο στη κηδία του μπαμπά μου που σκωτόθηκε χθες πολύ νωρίς το πρωί.

Στον Πύρρο και στους άλλους σαμουράι, ελαφρά ας είναι η σκέψη.

Παραμυθάς από τους λίγους, επαγγελματίας ονειροπόλος, καλός γραφιάς και κάκιστος όταν πατάει στη γη, ο Αλκιβιάδης Πικρός θα θελήσει να αποκρυπτογραφήσει την αφιέρωση στον πατέρα του, που πέθανε σε αυτοκινητιστικό ατύχημα, όταν ο ίδιος ήταν ακόμη παιδί. Ατύχημα!

ΑΤΥΧΗΜΑ;

Θα καταδυθεί, λοιπόν, στο οικογενειακό του παρελθόν που έχει στιγματιστεί από μια ακόμα τραγωδία: Η μητέρα του έφυγε όταν εκείνος ήταν μόνο λίγων μηνών. Ήταν η τελευταία τριών γυναικών που δολοφονήθηκαν, κατά συρροή, πριν τριάντα πέντε χρόνια. Τυχαίο!

ΤΥΧΑΙΟ;

Και ο Αλκιβιάδης θα χωθεί στον μαϊάνδρο.
Όχι χωρίς κόστος.

**ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΤΟΛΜΗ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ. ΕΙΔΙΚΑ, ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ. ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΒΟΥΝ.**

ISBN: 978-618-03-0396-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80396

APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(ΜΟΝΟ ΓΙΑ IPAD)